

V době pandemie...

... v době, kdy 2. vlna pandemie sílila, nákaza koronavirem se šířila, Covid pozitivních přibývalo, uzavíraly se školy, mnohá pracoviště, kina, sportoviště atd. se na poradnu obrátila žena ve věku 55+. „Měla by prý být šťastná, protože má všechno“, proto „neví, jestli jiným klientům poradny neblokuje místo“. Je vdaná mnoho let, s manželem se nehádají, umí spolu vyjít. V průběhu letitého manželství se jim povedly 3 děti a svépomocí postavili rodinný dům za Prahou. Oba s manželem mohou dále pracovat, nemají nyní nazbyt, ale zvládají poplatit vše, co potřebují. Přesto všechno se klientka necítí psychicky dobře, nic moc jí nebaví a nejraději by prospala celé dny.

Vzhledem k epidemiologické situaci se s klientkou prozatím domlouváme na distanční formu spolupráce po telefonu, časem snad na konzultace osobní. Osobní konzultace by klientce byly příjemnější, ale je ráda, že může s někým promluvit o pocitech, které v sobě drží již delší dobu. Cítí se osamělá. Jakoby ztrácí sama sebe. Vybavuje si, jak ji loni zaskočil malý vnouček, když se jí ptal, co by si přála od Ježíška. Nebyla schopná mu odpovědět... U toho se rozpláče. „Na to se jí nikdo roky nezeptal...“

Vypraví, že její den začíná brzy ráno, přichystá rodinně snídani, jde vyvenčit psa, rychle doma něco poklidí, pak již pospíchá do práce. Nyní tedy pracuje z domova. Sice nemusí dojíždět, může zůstat v teple doma, nicméně raději začíná pracovat dříve, aby stihla něco udělat, než se rozezvoní telefony, než jde rodinně vařit oběd, než jde znovu se psem,... Odpoledne na ni čeká další přiděl pracovních úkolů, špinavé nádobí v kuchyni, prázdná lednice, špinavá podlaha, přeplněný koš se špinavým prádlem... Rychle se do toho pustí, aby večer stihla svůj oblíbený seriál v TV. O víkendu se klientka snaží dohnat, na co v týdnu neměla čas (úklid, zahrada, zajít na hřbitov, jít se psem na delší procházku, pohlídat dceři děti).

V průběhu spolupráce si klientka uvědomuje, nejen kolik všeho za den sama zvládne, ale také to, že toho tolik stihnout nemusí, že se o to nemusí postarat sama, že si může dovolit odpočinout si, postarat se i sama o sebe, ale dokonce si i plnit své sny. Klientka už proto nevstává tak brzy, snídani si každý doma dělá sám, během dne pracuje jen ve své pracovní době, obědy dále vaří teplé s tím, že některé přípravné práce přenechává dětem, občas manžel nechá oběd přivést z nedaleké restaurace. Domácí práce ji už tolik nestresují, když je nestihne dnes, udělá je zítra. Každý den si udělá chvilku pro sebe. Uvaří si kávu, vypije si ji u křížovky, dá si koupel, nalakuje si nehty,... A místo nekonečných seriálů si vzala knihu, kterou dostala před lety. Chtěla si ji jednou přečíst, „až bude mít čas“. Také se vrací ke svému přání zhubnout. Chodí se psem na delší procházky a až se otevřou bazény, chce si chodit zaplavat. Po letech také chtěla vědět, jak se mají její spolužačky ze střední školy. Nechala si od syna ukázat facebook a některé ze spolužaček již dohledala. Píší si, volají si, časem se snad i potkají. Nedávno

se prý vrátila z delší procházky se psem a manžel již připravoval večeři. Jindy ji zase udivilo, že se syn nabídl, že zajde na nákup. Nebo před pár dny ,než dokončila oběd, dcera pověsila vyprané prádlo.

Aktuálně se cítí odpočatější, klidnější a spokojenější. Pocit osamělosti svým způsobem přetrvává. Je ráda za kontakt se spolužačkami, povídají si o spoustě věcí. Nicméně děti jsou zavřené ve svých pokojích, mají své zájmy. A s manželem se potkají se u jídelního stolu a v ložnici. Klientka vzpomíná, jak si s manželem hodiny a hodiny povídali, když se poznali a chodili spolu. Dnes jsou každý na jiném konci domu a každý mají své. Přála by si zase být s manželem blíž. Domlouváme se na pokračující spolupráci...

L. Havlasová